

Arrest

nr. 129 856 van 22 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 19 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 september 2014 houdende een weigering van ontvankelijkheid van een aanvraag tot humanitaire regularisatie (art. 9 bis Vw), van 9 september 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13 septies), van 9 september 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13 sexies), alle drie aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché's F. VAN DIJCK en M. DEHANDSCHUTTER die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is op 1 december 2002 op zevenjarige leeftijd naar België gekomen om haar moeder te vervoegen.

1.2. Verzoekster diende samen met haar moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet . Deze aanvraag werd op 31 mei 2010 ontvankelijk en gegrond verklaard en op 16 december 2010 werden zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning

1.3. Op 10 juni 2012 werd het verblijfsrecht ingetrokken vermits verzoeksters moeder bij haar aanvraag gebruik had gemaakt van valse stukken. Deze beslissing is op 3 april 2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 15 april 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27 mei 2014. Verzoekster werd door de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen uitgenodigd om op 18 juni 2014 betekening te krijgen van deze beslissing, maar daagde niet op. De beslissing werd op 9 september 2014 aan verzoekster betekend.

1.4. Verzoekster diende op 25 juli 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.5. Deze aanvraag werd op 8 september 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat ze sinds 01.12.2002 in België verblijft; zij wel degelijk de bedoeling heeft om zich in België te integreren en te leven met de Belgische gemeenschap; zij de Nederlandse taal zou wensen te leren en zij hiervoor inspanningen zou doen; het kennen van de taal voor betrokkene een element zou zijn om in de Belgische gemeenschap te integreren; zij de intentie zou hebben om onmiddellijk te gaan werken; betrokkene ook de beste contacten zou onderhouden met de Belgische gemeenschap; betrokkene vele en warme sociale contacten en relaties met de ganse gemeenschap zou hebben; zij inmiddels contacten zou hebben opgebouwd in België; zij verregaand geïntegreerd zou zijn in de gemeenschap en zij vele sociale, affectieve en emotionele banden met de gemeenschap zou hebben; kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkene legt daarvan ook weinig stavingsstukken voor.

Wat betreft het feit dat ze regelmatig naar school gaat en ze in haar thuisland onmogelijk de opleiding zou kunnen bekomen die ze hier kan bekomen; betrokkene toont niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat zij ondertussen meerderjarig en bijgevolg niet meer schoolplichtig is.

Betrokkene beweert dat zij omwille van enorme problemen in haar land waardoor haar vrijheid en leven zou bedreigd worden, zij haar land diende te verlaten. Ze zou haar land hebben verlaten, niet enkel wegens de politieke situatie, doch tevens wegens de sociale en economische toestand. Betrokkene zou niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, enerzijds gezien haar financiële toestand, anderzijds gezien de politieke problemen in haar eigen land waarvan iedereen op de hoogte zou zijn. Haar leven zou aldaar ernstig gevaar lopen. Bij een terugkeer zou de veiligheid en integriteit van betrokkene ernstig in gevaar worden gebracht gezien de huidige instabiliteit. Zij legt evenwel geen

bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin/de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar legaal in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins – of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafregister heeft, nooit problemen heeft gehad met anderen en nooit een gevaar voor de openbare orde heeft betekend, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot regularisatie. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kan geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Er dient tot slot opgemerkt te worden dat zij, samen met haar moeder, op 31.05.2010 onbeperkt geregulariseerd werd en dat zij in het bezit werden gesteld van een B-kaart. Evenwel werd op 28.10.2013 hun verblijf ingetrokken op basis van artikel 13 § 2 bis: "De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf".

Op 02.04.2012 heeft de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Federale politie immers geoordeeld dat het paspoort van Mevrouw Dashzeveg, Munkhtuya (paspoort met nummer E0688613 op naam van Sambuu Munkhtuya), voorgelegd bij de aanvraag en actualisatie tot regularisatie (aanvraag 9bis dd. 12.02.2009), vals was. Haar moeder legde een vals paspoort onder valse identiteitsgegevens voor op basis waarvan zij haar regularisatie in het Rijk heeft bekomen. Zij heeft bijgevolg al die tijd de Belgische asiel- en migratie instanties bewust trachten te misleiden, en dit met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. Het hele gezin heeft bijgevolg verblijfsrecht verkregen op frauduleuze basis. Bovendien heeft Mevrouw Dashzeveg Munkhtuya herhaaldelijk inbreuken tegen de openbare orde gepleegd.

Hoewel Mevrouw Munkhtuya Amarzaya destijds minderjarig was, en zelf geen gebruik heeft gemaakt van valse documenten, vloede haar verblijfsmachtiging wel rechtstreeks voort uit de gepleegde fraude.

(...)"

1.6. Op 9 september werd aan verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

" (...)

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Op 24.03.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden wegens diefstal. Op 26.05.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens heling.

Op 10.01.2004 en op 05.02.2005 werd door de politiezone MINOS ten laste van betrokkene twee maal een PV opgesteld wegens winkeldiefstal.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene werd op 03.04.2014 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd uitgenodigd om op 28.05.2014 nogmaals van deze informatie op de hoogte gebracht te worden tijdens een uitgebreid gesprek met een vertegenwoordigster van de DVZ en een vertegenwoordigster van Fedasil. Betrokkene daagde echter niet op en liet na enig bericht te geven. Betrokkene werd ook door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 18.06.2014 betekening te krijgen van de weigeringsbeslissing van 27.05.2014 van haar regularisatie aanvraag, maar daagde niet op. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Op 24.03.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden wegens diefstal. Op 26.05.2003 werd betrokkene door de CR van Antwerpen nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens heling.

Op 10.01.2004 en op 05.02.2005 werd door de politiezone MINOS ten laste van betrokkene twee maal een PV opgesteld wegens winkeldiefstal.

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied haar betekend op 3.4.2014.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Tengevolge van een regularisatieaanvraag ingediend door betrokkene op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 werd aan betrokkene op 31.05.2010 toestemming voor een verblijf van onbepaalde duur toegekend. Op 16.12.2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een B kaart. Op 22.08.2011 werd een aanpassing van de identiteit van betrokkene gevraagd en werd daarbij een nieuw Mongools paspoort voorgelegd. Op 02.04.2012 werd gemeld dat het eerste paspoort dat betrokkene voorlegde in het kader van haar regularisatieaanvraag vals was. Op grond van artikel 13§2 van de wet van 15/12/1980 en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" werd het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken op 10.06.2012. Deze beslissing is op 03.04.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene diende nadien twee keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag ingediend op 15.04.2014 werd onontvankelijk verklaard op 27.05.2014. Betrokkene werd door de vreemdelingendienst van Antwerpen uitgenodigd om op 18.06.2014 betekening te krijgen van deze beslissing, maar daagde niet op. De beslissing van 27.05.2014 werd op 09.09.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd uitgenodigd om op 28.05.2014 nogmaals van deze informatie op de hoogte gebracht te worden tijdens een uitgebreid gesprek met een vertegenwoordigster van de DVZ en een vertegenwoordigster van Fedasil. Betrokkene daagde echter niet op en liet na enig bericht te geven. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

(...)"

1.7. Op 9 september 2014 werd aan verzoekster eveneens een inreisverbod opgelegd. Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd ten gevolge van een regularisatieaanvraag in het bezit gesteld van een B kaart. Omdat nadien werd vastgesteld dat het door betrokkene voorgelegde paspoort vals was, werd het verblijf van betrokkene op 10.06.2013 ingetrokken omwille van het bewust en met een frauduleuze intentie misbruik maken van de Belgische procedures. Deze beslissing werd op 03.04.2014 aan betrokkene betekend. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van vier jaar opgelegd.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), kan een vreemdeling tegen een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

2.2. Voor wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten merkt de Raad op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekende partij reeds op 3 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 9 september 2014. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 10 september 2014 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 19 september 2014 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 15 september 2014 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekende partij werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Ter terechtzitting werd geen overmacht aangetoond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk *ratione temporis*.

2.3. Voor wat betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard moet worden gewezen op artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 37/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze specifieke procedure duidelijk voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard dient te worden verworpen.

2.4. Voor wat betreft het inreisverbod ten slotte dient er op gewezen dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering overeenkomstig artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Uit de uiteenzetting van verzoeker kan niet worden opgemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering betrekking heeft op het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na zijn verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang geschorst zou moeten worden. Bijgevolg stelt de Raad vast dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is voor zover het beroep het inreisverbod als voorwerp heeft. Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het PR RvV gestelde vereiste.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizendveertien door:

mevr. A.VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

A. VAN ISACKER